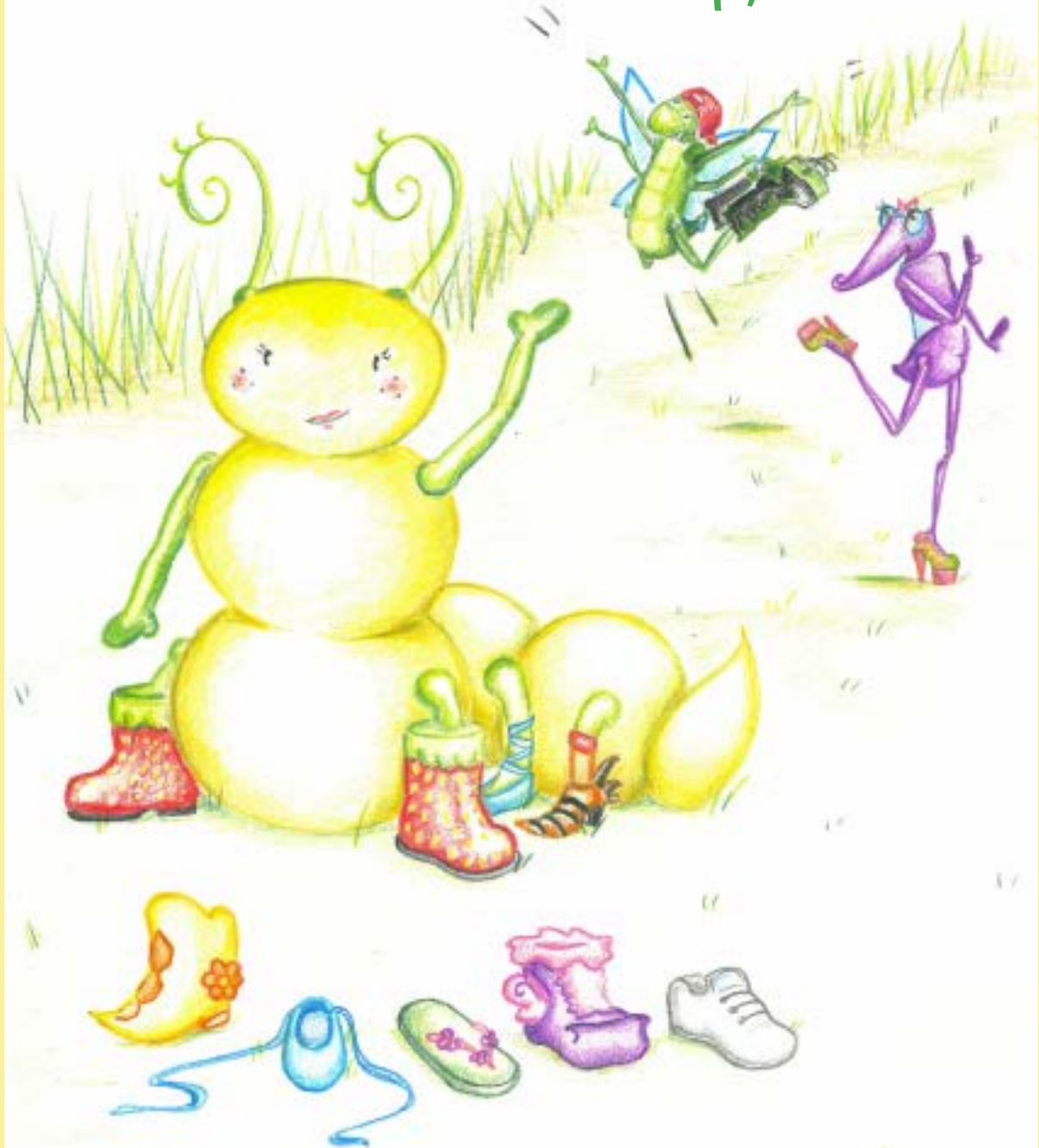

Η Πωλίνα και τα πολύχρωμα παπούτσια της

Κείμενο: Βέρα Πρατικάκη
Εικονογράφηση: Ρόζα Ντένισον

Πάνω σε ένα καταπράσινο φύλλο στην άκρη του κήπου ζούσε με την οικογένεια της η Πωλίνα, η μικρή σαρανταποδαρούσα.

Είχε ένα λαμπερό κιτρινοπράσινο χρώμα, δυο μακριές στριφογυριστές κεραίες και πολλά, μα πάρα πολλά, μικρά ποδαράκια.

Η Πωλίνα ήταν μια σαρανταποδαρούσα αλλιώτικη από τις άλλες, γιατί της άρεσε να φτιάχνει τα δικά της παπούτσια και να φοράει διαφορετικό σχέδιο σε κάθε ποδαράκι της. Στο δωμάτιό της είχε όλα τα υλικά και τα εργαλεία που της χρειαζόνταν: πέταλα λουλουδιών που μύριζαν υπέροχα, πολύχρωμα φθινοπωρινά φύλλα, και πολλά βαζάκια με γύρη που έμοιαζε με χρυσόσκονη.

Κάθε μέρα έφτιαχνε τουλάχιστον ένα καινούργιο ζευγάρι και η παπουτσοθήκη της γέμιζε ολοένα και περισσότερο. Της άρεσε να δοκιμάζει πάντα κάτι διαφορετικό και κανένα ζευγάρι δεν έμοιαζε με το προηγούμενο. Ήταν όλα ασυνήθιστα και ξεχωριστά.

Επιτέλους ξημέρωσε η μέρα που η Πωλίνα θα πήγαινε για πρώτη φορά σχολείο. Πριν προλάβει να χτυπήσει το ξυπνητήρι σηκώθηκε και άρχισε να ετοιμάζεται. Φόρεσε το καινούργιο της ροζ φόρεμα, βούρτσισε τις κεραίες της και ύστερα διάλεξε ένα ένα με μεγάλη προσοχή τα αγαπημένα της παπούτσια.

Της άρεσε να συνδυάζει διαφορετικά ζευγάρια με πρωτότυπους τρόπους. Φόρεσε κάποια κόκκινα και κάποια μπλέ, μερικά με τακούνια και άλλα χωρίς, κάποια γοβάκια, ακόμα και μερικά μπότάκια. Έπειτα κοιτάχτηκε στον καθρέφτη και αφού βεβαιώθηκε πως όλα ήταν εντάξει, πήρε την τσάντα της και πήγε να χαιρετήσει τη μαμά της.

‘Να δεις τι ωραία που θα περάσεις στο σχολείο! Πόσους καινούργιους φίλους θα κάνεις σήμερα!’, της είπε εκείνη δίνοντάς της ένα μεγάλο φιλί.

Η Πωλίνα την αγκάλιασε χαμογελώντας και κατέβηκε κάνοντας τσουλήθρα στο κοτσάνι του φύλλου. Στο δρόμο σκεφτόταν πόσο όμορφα θα περνούσε και χτυπούσε χαρούμενα τα ποδαράκια της.

Μόλις όμως έφτασε στο σχολείο την περίμενε μια δυσάρεστη έκπληξη:

‘Ελάτε να δείτε κάτι αστείο! Πώς είναι έτσι αυτά τα παπούτσια;’, είπε ο Άρης το σκαθάρι και όλοι μαζεύτηκαν γύρω του γελώντας.

Τα μάτια της Πωλίνας βούρκωσαν και πριν προλάβει να κυλήσει το πρώτο δάκρυ, σκαρφάλωσε ψηλά σ' ένα δέντρο για να μην ακούει τα πειράγματά τους. Στην τάξη κανείς δεν ήθελε να καθίσει δίπλα της και στο διάλειμμα κανείς δεν καταδεχόταν να παίξει μαζί της.

Το απόγευμα που γύρισε σπίτι της κλείστηκε στο δωμάτιό της και πέταξε στην άκρη όλα τα παπούτσια που είχε φτιάξει μόνη της. Ήταν αποφασισμένη να μείνει ξύπνια όλο το βράδυ μέχρι να ετοιμάσει καινούργια ζευγάρια, ολόγυρα μ' αυτά των συμμαθητών της.

‘Δεν θα είμαι πια αλλιώς! Θα είμαι σαν όλους τους άλλους’, σκέφτηκε. ‘Και έτσι δεν θα με κοροϊδεύει κανείς.’

Μα για κάποιο λόγο δεν ένιωθε ευχαριστημένη. Τη στενοχωρούσε που δεν θα μπορούσε να φτιάχνει τα δικά της πρωτότυπα σχέδια και που θα έπρεπε να φοράει παπούτσια συνηθισμένα, όπως όλοι οι άλλοι.

Δεν θα μπορούσε να είναι ο εαυτός της πια. Τι κρίμα!, αναστέναξε.

Η Πωλίνα έβγαλε το χάρτη της και άρχισε να της εξηγεί, μα η Βασούλα είχε αφαιρεθεί. Κάτι άλλο είχε τραβήξει την προσοχή της.

‘Δεν έχω ξαναδεί ποτέ τέτοια παπούτσια!’, είπε.

‘Εγώ τα έφτιαξα’, ψέλλισε η Πωλίνα και μάζεψε τα ποδαράκια της όσο μπορούσε, για να μην φαίνονται πολύ.

‘Είναι καταπληκτικά!’

Η Πωλίνα δεν πίστευε στ’ αυτιά της.

‘Τί είπες;’, ρώτησε τη Μελισσούλα.

‘Λέω, είναι καταπληκτικά! Έχεις φτιάξει κι άλλα;’

Η Πωλίνα έκανε νόημα στη Βασούλα να την ακολουθήσει στο δωμάτιό της, όπου της έδειξε όλη της τη συλλογή.

‘Τί ωραία χρώματα! και τί όμορφα σχέδια’, βzzzzzzzz.....

...βzzzzz..... ‘έχεις μεγάλο ταλέντο!’, έλεγε και ξανάλεγε η μελισσούλα ενώ πετούσε απο δω κι από κει.

Μα γρήγορα πρόσεξε πως η Πωλίνα ήταν λυπημένη.

‘Τί συμβαίνει;’, τη ρώτησε.

‘Να...’, είπε η Πωλίνα, ‘στο σχολείο κανένας δεν βρίσκει τα παπούτσια μου ωραία όπως εσύ. Σ’ όλους φαίνονται αστεία και με κοροϊδεύουν’. Και ύστερα πρόσθεσε χαμηλόφωνα, ‘κανένας δεν με κάνει παρέα!’

Η Βασούλα άκουγε με προσοχή, καθώς η Πωλίνα της εξηγούσε την ιδέα της να φτιάξει καινούργια παπούτσια όμοια μ' αυτά όλων των άλλων, με την ελπίδα πως θα αποκτούσε φίλους. Ύστερα κάθισε δίπλα της.

‘Μη φοβάσαι να είσαι ο εαυτός σου!’, της είπε, ‘όσο αλλιώτικη κι αν είσαι! Μην σε νοιάζει τι λένε οι άλλοι και μην το βάζεις κάτω!’ βzzzzzzz.....

.....βzzzzzz.....! Πώς πέρασε η ώρα! Πρέπει να πηγαίνω. Να θυμάσαι τι σου είπα και όλα θα πάνε καλά!, βzzzzzz.....

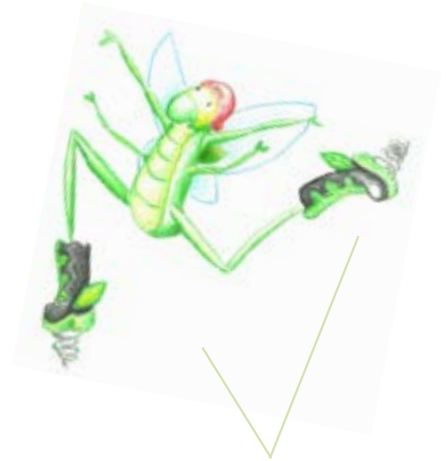
Έτσι λοιπόν το επόμενο πρωί, χωρίς δεύτερη σκέψη, η Πωλίνα φόρεσε τα πιο πρωτότυπα παπούτσια της και ανέβηκε με θάρρος τα σκαλιά του σχολείου. Αγνόησε τις λοξές ματιές των συμμαθητών της και έκανε πως δεν άκουγε τα κοροϊδευτικά τους σχόλια.

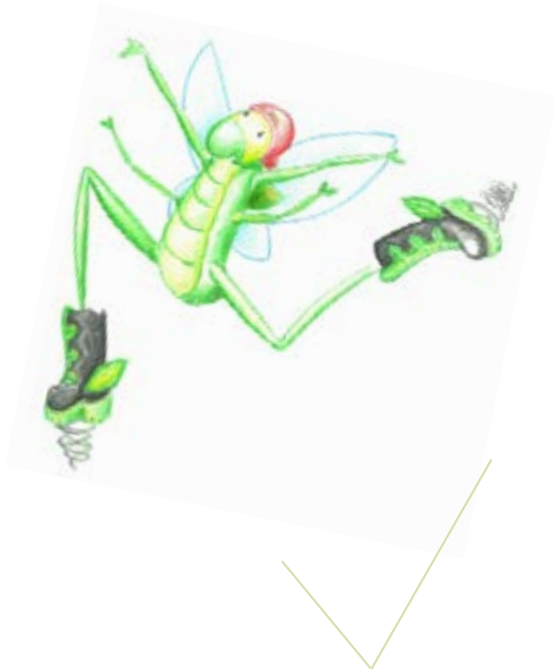
Και όταν ήρθε το διάλειμμα είχε για όλους μια όμορφη έκπληξη. Κάλεσε τους συμμαθητές της στην τάξη και τους χάρισε από ένα ζευγάρι παπούτσια που είχε ετοιμάσει για κάθε έναν ξεχωριστά.

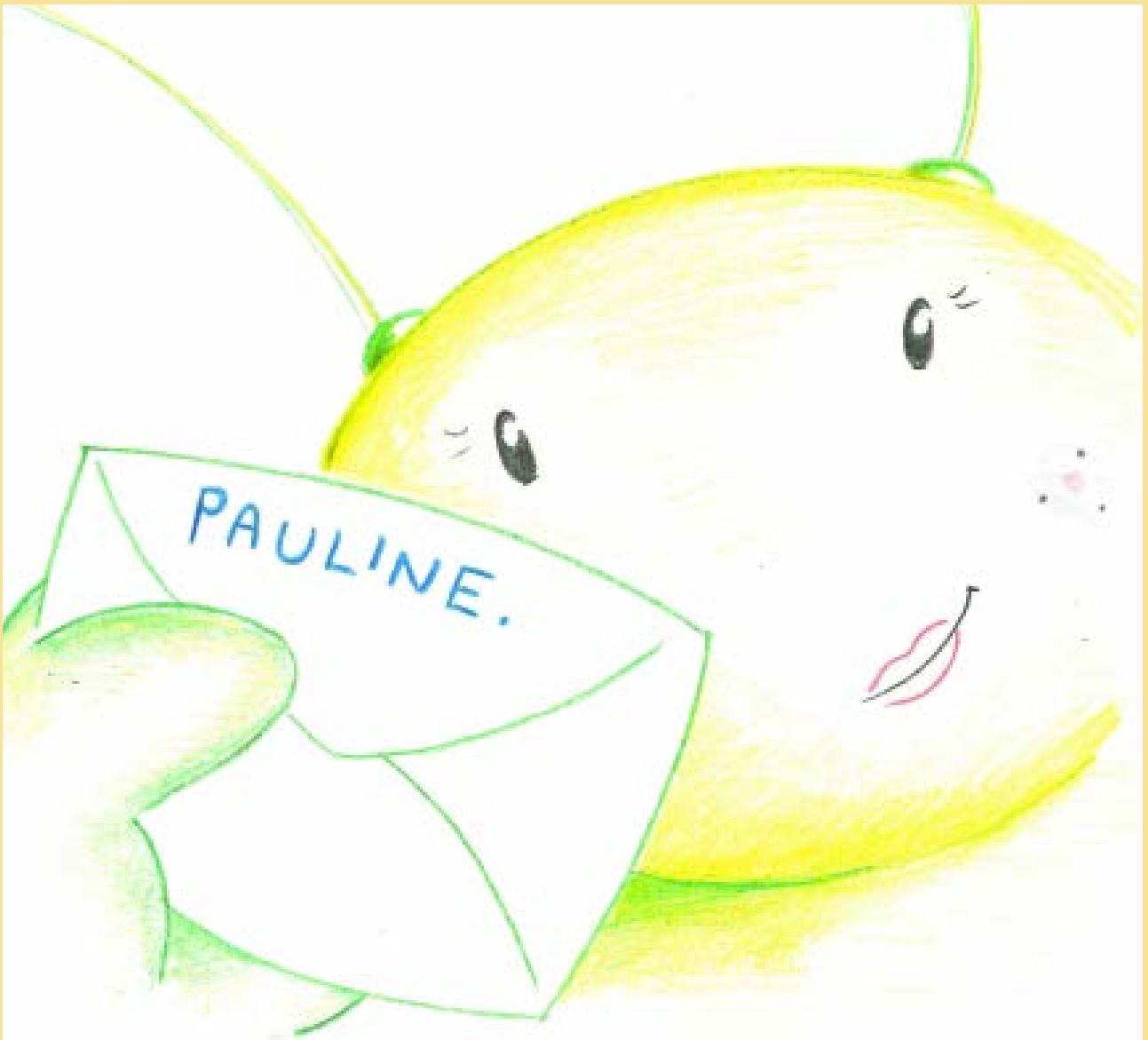

Παρ' όλο που φοβόταν πως όλη της η προσπάθεια θα πήγαινε χαμένη, ύστερα από λίγο, όλο το σχολείο μιλούσε για κάποιον που φορούσε τα παπούτσια που του είχε χαρίσει η Πωλίνα. Ήταν ο Φάνης ο Ακρίδας. Χοροπηδούσε ολόγυρα κατενθουσιασμένος με τις καινούργιες του μπότες, που δεν ήταν μόνο απίστευτα αναπαυτικές, αλλά και τον βοηθούσαν να πετάγεται ψηλά όπως του άρεσε.

Τις έδειχνε με καμάρι σε όποιον συναντούσε και έλεγε πως δεν θα τις αποχωριζόταν ποτέ. Ήταν σίγουρος πως η Πωλίνα είχε μεγάλο ταλέντο και ένιωθε άσχημα που την είχε κοροϊδέψει.

Της ζήτησε συγγνώμη και για να διορθώσει το λάθος του την προσκάλεσε στο πάρτυ που θα έκανε για τα γενέθλιά του.

Η Πωλίνα έφτασε στην ώρα της και κοντοστάθηκε έξω από την πόρτα.

‘Να είμαι ο εαυτός μου! Δεν πρέπει να φοβάμαι τίποτα’, σιγοψιθύρισε μια τελευταία φορά και έπειτα χτύπησε με θάρρος το κουδούνι.

Στο πάρτυ όλοι έπαιξαν και χόρεψαν και τραγούδησαν με την Πωλίνα. Ήξερε να λέει ωραία αστεία και να τους διασκεδάζει με τις ιστορίες της, και πάνω απ' όλα είδαν πως είχε καλή καρδιά και δεν κρατούσε κακία σε κανέναν. Μετάνιωσαν που της είχαν φερθεί τόσο άσχημα και θέλησαν να βρουν έναν τρόπο να της δείξουν πως είχαν καταλάβει το λάθος τους.

Γι' αυτό λοιπόν, όταν έφυγε, μαζεύτηκαν στον κήπο για να πάρουν μια απόφαση που θα την έκανε χαρούμενη.

“Έχω μια ιδέα!”, πετάχτηκε ξαφνικά ο Άρης το σκαθάρι και εξήγησε τί είχε σκεφτεί. Όλοι συμφώνησαν και την επόμενη μέρα έβαλαν το σχέδιό τους σε εφαρμογή.

Έρθαν στο σχολείο φορώντας τα παπούτσια που τους είχε φτιάξει η Πωλίνα και συγκεντρώθηκαν όλοι γύρω της.

‘Λατρεύω το λαμπερό τους λαχανί χρώμα και τα βελούδινα τριανταφυλλένια πέταλα’, της είπε η Λούση το κουνούπι.

‘Η ιδέα σου να βάλεις κόκκινο ιστό στα μποτάκια μου αντί για κορδόνια ήταν πανέξυπνη’, παραδέχτηκε η Ανθή η αράχνη.

Η Πωλίνα δεν πίστευε αυτό που ζούσε. Όχι μόνο δεν την κορόιδευαν, αλλά την επαινούσαν κι όλας. Κατάλαβε πως δεν πείραζε που ήταν αλλιώτικη από τους συμμαθητές της και στο τέλος κατάφερε να κάνει πολλούς φίλους που την αγαπούσαν έτσι όπως ήταν. Ήταν για πρώτη φορά τόσο χαρούμενη και ευτυχισμένη.

Η Συγγραφέας

Η Βέρα Πρατικάκη γεννήθηκε το 1990 στην Αθήνα. Σπούδασε Ιστορία στο πανεπιστήμιο του Warwick και της Οξφόρδης και Ψυχολογία στο πανεπιστήμιο του Derby και του Ανατολικού Λονδίνου.

Εργάζεται στο Κέντρο Μέριμνας Οικογένειας και Παιδιού (ΚΜΟΠ), στο πρόγραμμα για την αντιμετώπιση του σχολικού εκφοβισμού και παράλληλα διατηρεί το δικό της γραφείο, όπου προσφέρει υπηρεσίες ψυχοθεραπείας σε ενηλίκους και παιδιά.

Η μεγάλη της αγάπη είναι η συγγραφή βιβλίων για παιδιά. 'Η Πωλίνα και τα πολύχρωμα παπούτσια της' ήταν το πρώτο της παραμύθι το οποίο εξέδωσε το 2011 στα Αγγλικά προσφέροντας όλα τα έσοδα στη φιλανθρωπική οργάνωση 'BeatBullying'. Τα δυο επόμενα βιβλία της, που αφορούν παιδιά ηλικίας 9-11, ήταν 'Τα μυστικά της βεντάλιας' (2015) και το 'Μήπως είδατε τον Ροδόλφο;' (2016), τα οποία κυκλοφορούν από τις εκδόσεις Ψυχογιός.